

AJAKULG

Prantsuse lendurist kirjanik ja suur romantik Antoine de Saint-Exupéry (1900–1944) jutustab oma raamatus loo beduiinidest, keda viidi juga vaatama. Kõrbepojad seisis, vaatasid ja jõid magedat vett. Nad ei reageerinud korduvatele kutsetele ära minna. Kui neilt lõpuks küsiti, milles asi, vastasid nad: ootame ära, kuni vesi otsa saab. Mehed ei suutnud lihtsalt uskuda, et sedavõrd väärt kraam, nagu seda on mage vesi, võiks lõpmatult taevast alla pahiseda ja raisku minna.

Joa langevas vees on nii hingelummavat ilu kui ka deemonlikku jõudu. Juga vaadates tunneb inimene aukartust looduse vääramatu jõu ees. Juga – see on justkui ajakulg. Nii nagu aega, nii ei saa ka joalt langetavat vett tagasi pöörata. Nii nagu aeg, nii möödab ka juga piiskhaaval aja vääramatut kulgu. Nähes kaljuahelates juga, võib sind tabada ekslik mõte, et kalju on siiski joast tugevam. Aga laskem ajal kulgeda ja joal aastatuhande jagu möllata ning siis saab selgeks, kes on lõõnud kaljusse kilomeetripikkuse lõhangu.